

ВІЛІЗЛО ШИЛО З МІШКА.

Зараз найбільше пишеться в шоденній пресі про будучий мир і про будучу війну. Де який політикер, або мілітарист так мовить про мир і про війну. Преса зараз заповнена фотографіями цих політикерів і мілітаристів. Пишеться про мир і війну за і проти і все свіжі матеріали для преси.

Ліберальна та соціалістична преса похвалила пропозиції Радсоюзу. Всі дійсні демократи та миролюбці згодилися з пропозицією радянської делегації. Навіть старий політикер Лойд Джордж написав до преси, що пропозиції роззброєння радянської делегації не можуть бути неузгоджені. Всі решта політики кажуть те саме. Треба розглянути пропозиції радянської делегації. Треба, але... А ось в чім справа: Шоденна преса доносить, що справа роззброєння не може бути вирішена так скоро, бо у Великої Британії, Німеччині та в інших державах мляють відбутися наслідуючі республіканські вибори. Здавалось б, що вибори не мають нічого спільного з справою роззброєння, але так можуть думати лише політичні інваліди. Справа роззброєння має багато до діла з виборами. Лише при допомозі зброї буржуазія надіється побідити у виборах, лише при допомозі зброї багата класка надіється вдержатися при владі.

Тут політики не могли доіти “блофувати” своїм розуругуванням, а мусили заявити твердо, що вони боїться свідомості та сили робітничого руху й тому їм неможливо роззброюватися. Так і вилізало шило з мішка. Панська війська перше всего, готується до обстрілювання своїх позицій перед внутрішнім ворогом — робітничою класою, яка завдяки цих кучей привілеїв (правом голосування) може добитися до державної влади. Зріст класової свідомості, зріст комуністичної думки серед широких працюючих мас рижних вербів, вислід недавніх виборів до польського парламенту, де комуністи, серед великого фашистського терору, виклалися великою політичною силою, не дозволять пануючій класі говорити про мир. Вони готуються до класової боротьби ще більше жорстокої, як зараз. Це їх заставляє сказати твердо, чому ще не прийшов час до роззброєння.

ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧІВ.

ЩЕ ПРО СЕКШИНМЕНІВ.

Прочитавши допис в ч. 27. “У.Р.В.” п. я. “Що робити секшінменам”, мене також скорію дало написати. В тім дописі осуджується формізація, немаче-б вони були найришнішими людьми на світі. Правда, що є люди й людська, як каже народна прислів'я, але не треба відводити під одну міру всіх формізацій. Я працюю на залізній дорозі около двайцять років і знаю з власного досвіду, що є погані формізи, але є й чесні люди. Такі навіть є членами робітничих організацій, читають і піддержують робітничу пресу і так є. Шодо умовин, у яких працюють робітники на залізних дорозах, то вони, безумовно, погані, але й тут не треба звалювати всю вину на формізи. Дописувач згаданого допису говорить, що формізи вганяють за промишлю. Не думаю, щоби це вказало було тому, що формізи не вказує куди вилізати. Ровнішим стром не буде, бо до такої роботи безупречно тепер інакше, а не звичайних робітників, без ніякого образання. В тому дописі також сказано “що формізи приймає на всі руки, а описав я до родомластера і каже, що треба відпустити робітників, бо вони не знають свого ремісництва”. Не думаю, щоби були такі дурні формізи, щоб вони робили, або такі дурні родомластери (а може, щоб їх слухали). Роботи на секшіні ніколи не можна скінчити. До того залізничоріжної компанії дивитися, щоб направи доріжки поштувала її багато. Коли нагодились трохи доріжки, так зараз каже звільняти робітників.

ЧОМУ ВОНИ НЕ З'ІХАЛИ У ТАКІМ ВЕЛИКИМ ЧИСЛІ, ЯК ЖИДИ, ЩОБИ БОРОНИТИ СВОЄГО ВОЖДА?

Чому вони не з'їхали у такім великім числі, як Жиди, щоб боронити свого вождя? Вони тільки кричали “привіт”, а як прийде до діла, то в них нема мужності. А, правда! Я й забув, що вони вімово мордували мирне населення. Вони вирвали тисячі безборонних Жидів та українських селян. Політична Петлюра й заціни Сахка й Ванзеті! Дивіться, каже, коли судили в Злучених Державах злох Жидів на смерть, то “У.Р.В.” мало з'їхати не вирвалася, щоб спасти їх від смерті. Не знаю, звідки “пан” Савчук довідався, що Сахко й Ванзеті були Жиди? Це чисто нове відкриття, на яке можуть спромоститися тільки петлюрці. Сказав також, що “У.Р.В.” є однієюю українською газетою в Канаді, яка боронил Сахка й Ванзеті. От і маєте! “Пан” Савчук самий доказав, яке становище займає петлюрсько-патріотична преса в Канаді тоді, коли буржуазія садить її електричне крісло доклядок, що “Український Голос”, “Канадійський Українець” і “Канадійський Фармер” створює по стороні буржуазії. Навіть деякі англійські буржуазні газети й дрибна інтелігенція ставали в обороні Сахка й Ванзеті, а “наша” патріотично-українська преса набрала в той час води в рот. Це повинно бути наукою для канадійських робітників і фармерів. З цього вони повинні зробити висновок, яку пресу їм піддержувати. Чи “У.Р.В.” в “Ф. Ж.”, які обороняють інтереси працюючих, чи “У.Г.” і “К. У.”, які борються проти працюючих. Присутній.

Прийшло мені на думку занести оголошення до одного склепу в околиці Бей Во, в якім купують товар найбільше українські робітники. Не знаю, як виставити того склепу в дієвості називається, люди зовуть його Гріш. Приходжу до-теревини, розгладюсь і не бачу Гріші, тільки його робітник щось поряється за ладом. — Де є твій господар? — питаю я робітника. — Я тепер є господарем — відповідає він. — Чи можна розвізувати в вашій склепі оголошення по фільму, яка буде показувати 15. березня в нашій місцевості? — Можете, можете! — відповідає робітник, навіть не думавши нічого — та ж нам нічого не зашкодить. Він я оголошення той розвізую, де тільки може. Приходить деякі українські робітники, заглядають і розвізуєть, де буде показувати і т. д. м. й відповідаю й пояснюю, як змію й тишуся, що моя робота яка найваж на уціненню. Нараз відею Грішу й розкриваю, як той віз не мажаний. — Я не потрібую, щоб в мене розвізували оголо... як якіс там папери з богамизми! — Але-ж господине — почав я просити — я спрочував вашого робітника-я він мені дозволив. — А він яке має право! Я тут господар, не він! — І почав зривати оголошення. Я просив, починаю, що Тарас Шевченко; це великий чоловік, поет і революціонер, який страждав ціле своє життя за працюючий народ. — Мені яке діло до того, що він був! Я раз казав, що ні, я можете забирати зі своїм оголошеннями! Вийшов я на двор і жалко стало аж сльози закрутілись в очах. Подумав, як багато ще є таких Грішів, в якіх нема найшестіої критичної ідеї. Вони жмуть з нашого брата й навіть оголошення не дозволяють у себе почитати. І не хотів би цього писати, але совість не дозволяє мовчати. Бо хоч Тарас Шевченко не живе, але його дух, його ідеї вічно будуть жити. Він страждав по бургах, дивляв кайдани не за себе особисте життя, а за поневолену білоруку, яку безміселасеро винискували помішники. Той самий.

ЩЕ Я ТАКІ Є ЛЮДИ.

Хочу познайомити читачів робітничо-фармерської преси з незлободячим, які є в нашій місцевості. На останніх зборах відвіду Р.З.Т. (26. лютого) прилучено мені рознести оголошення про фільму “Тарас Шевченко”, яку мало показуватися у нас 10. й 12. березня. Розуміючи свій організаційний обов'язок, я старався виконати це як найкраще. В нас такий звичай, що всякі оголошення розносимо по скляпах і “пуд румах”. Першого березня я подумав собі, що добре було-б розліпити оголошення болей десять днів перед тим, коли буде показуватися фільму, й взявся з охотою до праці, бо тишуся, що буду мати нагоду побачити рідні місця, степи, а найголовніше — нашого невмирущего Тараса. Думаю собі, “Коби то як найскорше прийшов той десятий березень”. Набрал я оголошень тай розношу їх по скляпах українських, англійських, польських, жидівських і т. н. й висновою їм, що був Тарас Шевченко, що зробив він для трудових

ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕПЛАТУ НА “УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ”!

Відновляйте передплату на “Українські Робітничі Вісті”! Не забувайте також про пресовий фонд однієїю української робітничої газети в Канаді!

ПОДЯКА З БУКОВИНИ РОБІТНИКАМ І ФАРМЕРАМ В КАНАДІ.

Дорогі братя, робітників і фармерів! Дякуємо Вам зі щирою серцем за допомогу, яку ми одержали в громаді Конятин, Радівського повіту, почерез Український Робітничий Комітет у Чернівцях. Звертаємося до Вас брати й дякуємо з глибокого серця, що за нас не забули в такій важкій час, коли ми потерпіли від страшної катастрофи. Нас навістило перше нещастя 15. липня 1926 р., а 30. серпня 1927 р. навістила нас друга страшна повінь, яка знищила всьо, що знаходилося в області повені; люди осталися без хліба, вбрання й даху над головою. Осталися тільки з життям (хто остався).

ТАК НЕ ПОВИННО БУТИ.

Вашою редакцією! Хоч я не є письменником, але під натиском товаришів та тих загляд, що появляються нас від часу в нашому щомісячовому “Укр. Роб. Вістах”, напамінаючи робором про їхні обов'язки, або в противнім разі щоб скласти з себе звинувачення (число 25 “У.Р.В.”), беруся я до писання. Перечитав я “До наших роборів і дописувачів”, а потім ще й статтю т. Волгина в 28. числі “У.Р.В.”, який каже береться пекти на червоню розпеченим залізом (стаття “Наші клаци до десятого ювілею ТУРФДів”). І мене таки добре пришло. Хоч забився, а пишю, бо ти-ж робор. Але що писати? Є що писати, але як? Читати написане легко і коли читаєш, то здається — хіба-ж так тяжко отаке написати? А нічеші писати, а вночі тоби ніяк не відє. І є про що писати: і про це здаєся-б написати я про друге, от коли-б тільки якос

ВАЖНЕ СПРОСТУВАННЯ.

Я категорично відмовив по слуху, коли моя жінка запропонувала піти з нею на панську-патріотичний політичний реферат... І не піду ніколи, хоч би моя жінка й мої добрі знайомі не знали що вигорів я до мене... Моя жінка конче хоче вмовити в мене, що я зробив це із чисто економічних зглядів — се-б-то, що я жалю “квотра” на “тикет”. Хай вона собі говорить... Я знаю, що вона відноситься до мене під тим зглядом із великим упредженням. П'я не дивуюся, бо вона, хоч жінка робітника, хоруге тришки на “панську слабість” і через це між нами виникають непорозуміння. Але не може мені в голову поміститися, чому деякі мої добре знайомі підозрівали, що я запертав приходити на відчити й реферати наших лідів політиків із чисто політичних причин, а жінці відмовився тому, що не хочу мати з нею тертя на політичному тлі. На цьому місці мущу збити помилкову здогаду моїх знайомих і подати їм дійсні та правдиві причини свого невчашання на реферати. Ці причини чисто особистого характеру... Не ходжу на реферати тому, щоб не наразитися на неприємність і не робити неприємностей панові референтові і панам слухачам. Думаю, що мені далеко вигідніше переслатися дома на ліжку, як підчас реферату дрімати в сплячій позиції на невигідному кріслі.

І є ще в мене якась хвороба, що підчас дрімання на всяких національно-патріотичних рефератах і промовах видаються мені ті промови не зовсім так, як промовець їх витолощує, а ле в іншому освітленні із іншими тенденціями. Тоді я звичайно-ариваюся зі сну і кричу: Обманець! Юда! Польсько-шляхетський прихвостень і т. п. Це викликає велике непорозуміння між мною і промовцем та великий неспокій і замішання серед публки. Ось недавно був я на дуже патріотичному рефераті шлановного пана Золотолюба, тай як звичайно — задримав. Ситися мені тай снитися... такі промова, але так страшно, що немов-би промовець радить віддати Україну польській шляхті і т. п. Я зірвався й закричав: Геть зі сцени, Юдо! Віддай польським шляхтякам 30 срібняків і повіши, бо все озно жінка тебе не мине! На промовця так поділали її слова, якби хто його гарячим окропом обляв, а лице з невідомої мені причини, почав горіти, як на злодієві шапка. Очі всієї публки звернулися на мене... І якось так чудно дивилися — зовсім, як очі панів петлюрців глядіять на погруддя небіжчика Леніна, що висить на стіні (на продаж!) в одній українській книгарні. Нарешті промовець вдалося згасити пожар свого лиця і він, із якоїсь і досі невідомої причини, почав накидатися на мене мокрим рядном і вмивати поміняти мою голову, немовби то не його лице загорілося, а мое. Не міг я з дива вийти, аж побачив, як деякі пани з публки засукували рукави і заплюмували долоні. Тому, що я не Демпсей і не маю практики в кудячній боротьбі, звернувся я

ПАТРИОТИЧНИЙ ВІДЧИТ.

Дуже рідко коли можна побачити допис на сторінках робітничо-фармерської преси про нашу місцевість Мелвіка. Правда, що дійсних робітників тут мало... Найбільше є таких, що зуть себе панями, хоч оверолі ніколи не скидають. Це ті нещасливі, які дурять себе, що мовляв, “ї я пан”. Не можуть вони білі зрозуміти того, що паном є той, хто живе людською кирваршею, хто дупить шкуру з робітника для фермера, а вони є тільки паном чи дійсних панів. Отже виходить, що коли нема робітника а сами тільки “пані”, то нема що й писати про них до робітничої газети. Але про одного “пана” таки хочеться написати щось. Тепер починають швендяться поміж робітниками, а головю фермерами, петлюрський контрреволюційні недобитки. Недавно приїхав до нашій місцевості один з тих петлюрських героїв, “пан” Савчук, аж з Виннигу, щоб морочити людям голову. Скинали для “пана” мітінг, тай пішов і я послухати промови ньеньколюбця.

ВЕЛИКА НОВИНА!

Вик людини вносить це найменше один мільон років. Первісна людина, її зявляв, один мільон років історії землі подані в ілюстраціях в числі 2-гм місячника “Новий Світ”. Чому вкорочується життя людини?

Найкраща малпа у світі.

Звіст числа 2-го “Новий Світ”. Дєк. Рід Морь — Де була колись людського роду? Др. В. Б. Геммонд — Як життя вкорочується. Р. Я. — 80 літ “Комуністичного Маїніфесту”. Ірт Брауадур — Спілка китайських селян. Іван Франко — Культура середніх віків.

Мала Гуереца. Поетія, то-що. Увага! — В числі 3-тм “Новий Світ” за місяць марець, ардується перша наукова стаття одного з найбільших сучасних природознавців, славного німецького хеміка і філософа природи проф. Вільгельма Оствальда: “МО-НИСТИЧНА ПРОПОВІДЬ ПРО ТЕ, ЯК ПРИЙШЛО ЛІХО НА СВІТ”. (Мо-нізм — це науковий світогляд.) Тарас Шевченко — співець убогого селянства й найвмітій; стави пам'ятного роковини поеті, то-що. В 4-тм числі, за місяць квітень, між іншими буде надрукованих дні дуже цінні статі: “Культура Революція” і “Як дого повинна жити людина” (що найменше 150 років). “Новий Світ” — культурно-освітній ілюстрований місячник складається з таких розділів: поезія і оповідання; наука і пошту; культура і осіаіт; життя і здоров'я. Річна передплата тільки \$1.00; поодиноким числом 10 цт 12—\$1.00; 25—\$2.00. Кожен читач дістає 12 ілюстрованих книжочок в рік. Кожен товариство, вліада, учитель, бесічник, ученик і той хто бажав пізнати найкращі науки у світі в коротці, той за \$1.00, через цілий рік, буде мати у своїх хау і товаристві великого учителя освіти, лектора, басічника і лікаря. Прауючий не маючі часу на читання великих книжок — читайте “Новий Світ” і певно, що ви і ваші діти освітете і розвинете таке знання, якого потребує кожен розумна людина у своїм шоденним життїю. Перекажіть своїм товаришам і заохочуйте знайомих! Пишіть на адресу: NOWY SWIT Box 1092, Montreal, Que.

ЧИ ВИ ВЖЕ ЗАМОВИЛИ ВЕЛИКИЙ, ДУЖЕ ШКАВІЯ ЗМІСТОМ ТА БАГАТО ІЛЮСТРОВАНИЙ РОБІТНИЧО-ФАРМЕРСЬКИЙ КАЛЕНДАР НА 1928 РІК. Є це найбільший і найкращий український Робітничо-Фармерський Календар на американському континенті. Він має 384 сторін друку й 110 ілюстрацій. Замовляйте цей календар такі зараз. ЦІНА В ГАРНІЙ ТВЕРДІЙ ОПРАВІ \$1.00 БРОШУВАННЯ .75

Пишіть за календарем на слідуючу адресу: UKRAINIAN LABOR NEWS COB. PRITCHARD & MCGREGOR STS., WINNPEG, MAN.